

ПАМ'ЯТІ ІГОРЯ ВАСИЛЬОВИЧА ПОПАДЮКА (1954—2020)

З квітня 2020 р. пішов з життя видатний геолог, вчений і Велика Людина, кандидат геологічних наук Ігор Васильович Попадюк. Йому було всього лише 65 років. Все своє життя він присвятив геології і розгадуванню її великих таємниць. Він зробив багато, але і багато чого, на жаль, не встиг. Він був сповнений планів на майбутнє і до останнього боровся за життя. Однак ...

Ігор Васильович народився 27 серпня 1954 р. в м. Калуш Івано-Франківської області. Після закінчення в 1976 р. Львівського університету, Ігор Васильович один рік працює помічником геолога Південно-Киргизької геологічної експедиції в горах Тянь-Шаню та бере участь в геологічному картуванні Східного Алтайського хребта.

Загартувавшись і професійно зміцнившись у високогірному Тянь-Шані, Ігор Васильович повертається в рідний Львів, де з 1976 р. починає працювати геологом у

відділі регіональної геології Українського державного геологорозвідувального інституту (УкрДГРІ). З 1998 р. він стає головним геологом даного відділу і очолює його до 2005 р. У 2003 р. І.В. Попадюк захистив дисертацію «Геодинаміка Чорноморського регіону на альпійському етапі» та отримав ступінь кандидата геологічних наук.

За керівництва І.В. Попадюка і за його участю впродовж 29 років в УкрДГРІ виконувалися геологорозвідувальні дослідження по проектам, що охоплюють Карпатський і Чорноморський регіони України. Ігор Васильович прекрасно розумів, наскільки важлива комунікація між геологами різних країн, які вивчають один і той же геологічний об'єкт, незважаючи на адміністративні та державні кордони. Вільно володіючи польською та англійською мовами, він тісно спілкувався та співпрацював з відомими геологами усього світу. Ігор Васильович завжди вважав професію геолога як стан постійного пошуку, в якому знання найостанніших світових досліджень і тенденцій глобальної нафтогазової індустрії є життєво необхідним. Навіть у найважчі економічні часи 90-х він обов'язково купував щотижневий американський журнал Oil-and-Gas Journal і прочитував його від А до Я, а потім впроваджував отримані знання та закордонний досвід у свої дослідження. Ігор Васильович один з перших почав застосовувати нові для пострадянського простору методи підвищення ефективності пошуково-розвідувальних робіт на нафту та газ у Карпатах та Чорному морі з використанням розроблених за кордоном ефективних методик аналізу вуглеводневих систем та аналізу геологічних ризиків.

Під час роботи в УкрДГРІ Ігор Васильович займався вивченням тектоніки і геодинаміки басейнів Пері-Тетісу у Східній Європі (2002—2005), регіональною геологією осадових басейнів на заході і півдні

України (2002—2004), стратиграфією, седиментаційним та фаціальним аналізами, геологічним моделюванням на основі сейсмічних і геофізичних даних свердловин Карпат і Передкарпаття (1994—1997, 1990—1993), геологією Криму (1988—1989), тектонікою України (1985—1988), оцінкою потенціалу та запасів вуглеводнів українського Чорного та Азовського морів (1983—1984, 1980—1982).

Деякі роки І.В. Попадюк брав участь у створенні тектонічної карти України масштабу 1 : 1 000 000 (2002—2004), а саме Карпатського і Чорноморського регіонів.

З 2002 по 2004 р. він керував науковими проектами по вивченню еволюції та вуглеводневих систем Карпатського регіону південно-східної Польщі та заходу України, які спонсорувалися Польським комітетом з наукових досліджень і Ягеллонським університетом у Кракові.

Під час роботи в УкрДГРІ Ігор Васильович багато публікується, в тому числі і в зарубіжних виданнях. У 2006 р. за його участі вийшла книга — бестселер сучасності з геології нафти і газу Карпатського регіону — *The Carpathians and Their Foreland: Geology and Hydrocarbon Resources*, AAPG Memoir 84.

Наступна сторінка професійної діяльності І.В. Попадюка присвячена роботі на посаді головного геолога інформаційно-аналітичного центру ДП «Науканафтогаз» НАК «Нафтогаз України». П'ять років його роботи в ДП «Науканафтогаз» були яскравими і неймовірно продуктивними. У той період у галузі відбувався небувалий підйом, і амбітні завдання НАК «Нафтогаз України», щодо виходу на ринки інших країн, вирішувалися безпосередньо за участі та/або за наукового керівництва Ігоря Васильовича. Нігерія, Емірати, Туркменія, вся Північна Африка — Єгипет, Лівія, Туніс, Алжир, Марокко. Він проводив складні переговори з місцевими фахівцями і менеджерами, генерував нові підходи і геологічні пошукові ідеї, переконував місцеві уряди у необхідності проведення тих чи інших геологічних досліджень, вільно спілкуючись навіть з шейхами ОАЕ. Результа-

тами цих непростих, але чудових років був грандіозний проект з виграним НАК «Нафтогаз України» блоком Alam El-hawish East в Єгипті і подальшим відкриттям в його межах п'яти нафтових родовищ, а також успішні захисти проектів на сухопутному і морському блоках в еміраті Фуджейра в ОАЕ.

Значущою подією в кар'єрі Ігоря Васильовича стало відкриття в 2005 р. першого нафтового родовища на Прикерченському шельфі Чорного моря — Субботіна. Найвищий професіоналізм, глибокі знання і досвід дозволили йому побачити великий потенціал цієї ділянки і разом зі своїми однодумцями скрупульозно продовжувати його досліджувати навіть тоді, коли інші фахівці та менеджери НАК «Нафтогаз України» вважали це безперспективним.

Він бачив кризу геологічні товщі. Він відчував запах нафти кризу час і простір.

Працюючи в ДП «Науканафтогаз», І.В. Попадюк брав активну участь у створенні Національної програми з розвитку вуглеводневих ресурсів України (2006), геологорозвідувальних програм з освоєння ліцензійних ділянок НАК «Нафтогаз» на Чорному морі — Крайова ступень, Шмідта, Безіменна, західна частина Азовського моря та інших, а також у роботах з регіонального дослідження вуглеводневого потенціалу Чорного моря.

Його вагомий внесок у розвідку надр України відзначений низкою професійних нагород: дипломом Міністерства енергетики України (2008), медаллю В.І. Лучицького Геологічної служби України (2003), медаллю Л.І. Лутугіна Геологічної служби України (2007), Національною премією почесного дослідника (2004) та іншими.

З 2010 р. Ігор Васильович починає свою діяльність в консалтинговій компанії ТОВ СПК-Геосервіс. Спираючись на свій багатий професійний досвід, він зосереджується на наданні експертних оцінок вуглеводневого потенціалу тих чи інших ділянок як України, так і інших країн, пише наукові праці, бере активну участь в професійних міжнародних конференціях. Його пристрасть останніх років — геологія Криму.

Спільно з колегами і друзями він здійснив кілька геологічних експедицій в Кримські гори, провів дводенну геологічну екскурсію геологам із 16 міжнародних компаній у рамках регіональної конференції AAPG (2010), створив і видав принципово нову геологічну карту Криму (2013).

Останній рік життя Ігор Васильович працював в компанії «YNG», де керував геологорозвідувальними проєктами в Тунісі.

Ще одна грань життя Ігоря Васильовича стосувалася його захоплення історією України. Він був справжнім патріотом України, хворів усіма її болями. Останні роки життя він працював над історико-філософською книгою, де досліджував витоки агресивної політики Росії стосовно України та інших країн. Деякі розділи цієї книги вже опубліковані. До кінця завершити роботу він не встиг. Віримо, що те, що йому вдалося завершити, буде опубліковано, оскільки ідеї і глибина їх опрацювання мають обов'язково бути відомі українському суспільству.

Ігор Васильович писав поеми та вірші. Він мав дивне почуття гумору, був бездо-

ганно порядною і неординарною людиною. Умів надихати, заряджати, захоплювати.

Сумуємо з усіма і висловлюємо глибокі співчуття його рідним, близьким і всім, хто мав честь знати і працювати з Ігорем Васильовичем.

Світла йому пам'ять.

Один з останніх віршів І.В. Попадюка
(27.11. 2018)

*За тими, чії повіки стуляють,
Дзвони востаннє б'ють,
Але дзвонів більше немає,
Тепер без дзвонів ідуть.
Хай зазвонили би дзвони,
За мною у світі земнім,
Хай би не знали кого хоронять,
Але почули дзвони за кожним одним.
Можна піти без дзвонів
Тихо як тїнь,
Земля паспортів не питає,
Приймає усіх.
Тільки дзвони дзвонять про тебе,
Що крім того, що прийняла земля,
Було щось, що відлетіло у небо,
Була вільна, не схожа на іншу Божа душа.*

Сергій Стовба та Оксана Хрящевська